

הבעיות המוסריות של מחסלי הטוריסטים ממינכן והפרובלמה של עיתונאי מערבי בביירות

לא נעים, אבל הטורור מכיא פרנסה לתעשיית הקולנוע בארץ. אין היום בית-מלון גדול בתל-אביב, שאינו מאכלס כמה תושבים זמניים שאסור למסור את מספר החדר שלהם, בגלל חשיבותם בעולם הקולנוע. ואין פינה, מיפו העתיקה ועד האמריקן קולוני בירושלים המיורחית, שיש בה קצת צבע מקומי, שאינה מנוצלת לאיזה מיבצע קולנועי.

אחד מתושבים זמניים אלה הוא המפיק כוב לאנטוש, ששרטו גופות לוהטים מוקרן עתה בתל-אביב (והוא השנה הלהיט הלוהט ביותר במצריים). בארץ עוסק לאנטוש בהפקה קנרית-



גואל גריי - היה ראוי למועמדות לאוסקר

הוא מעסיקו, אבל את ההצגה גונב משניהם הקוריאני הישני, שתנועותיו מסוגנות כתנועות בלט, דיבורו חתוך וחד והערותיו מספקות את רוב העקיצות בסרט. ההפתעה הגדולה היא זהות השחקן המגלם אותו: זהו גואל גריי, הבדרן שקנה את עולמו בקברט לצד לייזה מינלי. איש לא יחשוד, עד לסוף הסרט, כי בן למישפחה יהודית טובה מברוקלין מסתתר מאחורי הקמטים הרבים, הגוף המצומק והקול הגבוה.



קוריאני עם נשמה יהודית

רמו (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - הרעיון שדוף כל-כך, עד שהוא הופך לפארודיה של עצמו: שרות ביטחון זעיר וסודי ביותר, שנועד לבצע משימות ששום מוסד אחר אינו אמון עליהם. מגייס לשרותיו שוטר קטן אך גמלוני למדי שאינו מודע ליעודו. כדי להכין אותו לתפקידו כמו שצריך, מוסרים אותו לידיו של קוריאני ישיש, המלמד אותו תורת-לחימה עתיקה-יומין מארצו. תורה שאין בה שימוש בשום נשק חם שהוא פשוט משום שאין בה צורך בכך. רוב הסרט, העושה רושם של פרק ראשון בסידרה ארוכה שעוד עתידה לנחות עלינו, מוקדש להכנות הללו.

נאי האמילטון, מוותיקי הקולנוענים של בריטניה, שהתנסה כבר בסידרת ג'יימס בונד (הוא בייס, בין היתר, את גולדפינגר) במתח המוצג בעין עקומה, אינו נתקל בבעיות כלשהן בסרט הזה. ההפקה הרבה יותר צנועה מאשר באופרות של 007, לעומת זאת ההומור הרב יותר בסיסי, ודוגמה אפיינית לכך הוא קרב הניטש בין ההומור הרב יותר לכה מן הרשעים על הפיגומים שעטפו בזמן ההסרטה את פסל-החרות. אפילו טום וג'רי לא היו מפליאים יותר לנתר ממיפלס למיפלס מאשר הכפילים של האמילטון בסצנה הזאת.

פרד וארד, בתפקיד השוטר שהופך לסוכן, הוא ברנש מגודל בעל כיעור סימפאטי, וילפורד ברימלי (אחד הזקנים בקוקון)



אורח כריסטופר ווקן

עיתונאי אך לא במסיבת-עיתונאים

אמריקאית, לפי ספרו של ג'ורג' ג'ונס, נקמה. נושא ההפקה: חיסול הטוריסטים שהתנקשו בספורטאים הישראליים באולימפיאדת 1972, והבעיות המוסריות הנובעות מכך לנוקמים.

בהפקה משתתפים רוד שטייגר, מייקל יורק, סטיבן באואר ושורה ארוכה של שחקנים ידועים למדי, כשהבימאי הוא מייקל אנדרסון הוותיק. **בעל המאה, בעל הדיעה**, לאנטוש מקווה לא לחזור בסרטו על גילויי השיטחיות שבהם הצטיינו, לרעתו, הסרטים האופנתיים בנושא הטורור והאנטי-טרור, דוגמת תנה ק, והמתנפפת הקטנה. אבל ביתיים הספיק כוכב סרטו, שטייגר, לעורר מהומה קלה בתל-אביב, כאשר ביקש מצלם-עיתונות תל-אביבי (אלכס ליבק מחדשות) שזיהה אותו כרחוב תל-אביבי וצילם אותו, לא לפרסם את התצלום (בגלל איומי הטרוריסטים). לאנטוש נחלק לעזרת כוכבו, הודיע: "מי שהגיע לישראל בוודאי אינו מפחד מטוריסטים, ומי שלא רצה להגיע, והיו כאלה שלא רצו, משום שפחדו, כאמת לא הגיע."

הסיבה האמיתית להתנגותו של שטייגר היתה פרוואיט יתר: החברה שהשקיעה את רוב מימון ההפקה (10 מיליון דולר), רשת טלוויזיה בכבלים, רוצה לנצח על מסכה-פירסום בעצמה, כוונת וכתנאים הגוחים לה. וכידוע, בעל המאה הוא בעל הדיעה ולכן, בינתיים: שקט - מצלמים, אבל לא לעיתונות.

כוכב שרתק, צילם צוער. שקט מסוג אחר שרר במסיבת-עיתונאים שערכו מפיקי סרט אחר, שהסרת חלקים ממנו מתבצעת עתה בארץ. זהו אזר מילחמה, שכוכבו, כריסטופר ווקן (ציידי הצבאים, שערי שמיים), המגלם בסרט עיתונאי שאינו מסוגל לשמור על נייטרליותו בלבנון הקרועה, היה אמור להיות גם כוכב מסיבת-העיתונאים.

אבל ידוע כי ווקן אינו שחקן המרגיש נוח במסיבת-עיתונאים ואחר כמה מגומים ושתיקה די מביכה היה צריך להימצא מישוה אחד שיציל את המצב. היה זה מנהל הצילום של הסרט, תומאס מאוך, מי שצילם כמה מסרטיו של ורנר הרצוג (כמו פיצקארלדו) שהתגלה כבעל המור פילוסופי, שהרבה להשכיל את הנוכחים בסיפורי הצערות שלו כרחבי גרמניה וצרפת, עת עבד עם הרצוג הגדול.



ג'סיקה לאנג - שחורה עם עבר בלונדי

הפוטנציאל של הסיפור ושל השחקנים. לאנג, שהיתה מועמדת לפרס אוסקר על התפקיד, מצליחה להפיח בו בעצם אישיותה הרבה יותר מכל מה שדורש ממנה התסריט. היא שמנה בכמה קילוגרמים טובים וצבעה את שיערה בכהה, כדי להיראות כמו הזמרת המנוחה, ולמרות שפס-הקול משתמש בהקלטות המקוריות של קליין, איש לא ריגש כי אין זו היא ששרה, ולא רק בשל התיאום המושלם של תנועות השפתיים.

קורות חייה הקצרים ביותר

חלומות מתוקים (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) - בימאי מוכשר ושלשה שחקנים מעולים מחפשים יחד תסריט איתן, אשר ינצל את יכולתם ויבליט את מעלותיהם, אבל מתקשים מאוד במלאכה בסרט זה.

הבימאי הוא קארל (אשת הקצין הצרפתי) רייז, השחקנים הם ג'סיקה לאנג, אד האריס ואן וודג'ורט. והסיפור שהם משרתים כאן הוא תולדות חייה של זמרת הקאנטרי האמריקאית פטסי קליין, סיפור שיש בו, לכאורה, כל הנתונים הדרושים לדראמה.

קליין, שהחלה דרכה כזמרת במיסבאות כפריות המשתכרת מרשות בלבד, ניחנה בחיוניות עצומה. נטשה את בעלה הראשון, ששיעמם אותה עד מוות, חזרה לבית אמה עם ילדה, ונישאה בשנית לברנש עירני ונמרץ לא פחות ממנה, אבל אחד מן "החברה'ה טובים", שאינם יכולים שלא להשתכר מדי פעם או לטעום מה ושמ מפורות אסורים לאורך הדרך. חיי הנישואין הסוערים שלהם לא הפריעו לקליין להגיע לפיסגת ההצלחה בסוג המוסיקה שבו התמחתה, היא הצליחה אפילו לכבוש לה מעריצים גם בין מאזיני מיעד הפיזמונים הרגיל, כאשר נהרגה, בגיל 30, בתאונת-מטוס. על סף התהילה.

הצרה בסרט הזה היא בתסריט של רוברט ג'ל, המגיש את הביורגאפיה הזאת בצורה השיגרתית ביותר, ובכך מחמיץ את



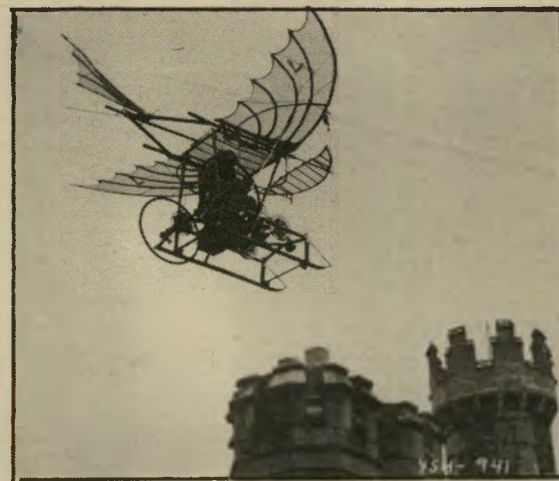
צאצאי הגרמלינס

פירמידת הפחד (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) - עוד מוצר של תעשיית ספילברג, המוריה ביותר בזמן האחרון. והפעם, סיי-מני-ההיבר בולטים למרחוק, כאילו אספו יחד רעיונות שנתרו אחרי סיום הצילומים של סירטי אינדיאנה ג'ונס, חיברו אותם עם כמה שאריות מתוך הגרמלינס, צירפו גיבורים נוסח גוניס ויצאו לדרך.

התסריטאי הצעיר כריס קולמבוס (27), שכתב עבור ספילברג את גרמלינס חיבר את הכל לשלד עלילתי המספר בכיכול את סיפור נעוריו של שרלוק הולמס, כתלמיד בפנימיה בריטית אריסטוקרטית, ואת פגישתו הראשונה עם נער עגלגל בשם ווטסון, שמאוחר יותר מיועד להיות רומא.

מובן שהפגישה מלווה בתעלומה - סידרת רציחות תמוהה היוצרת רושם של התאבדות - ואיש חוץ מהולמס הצעיר אינו מנחש שמשוה חשוד מסתתר ברשעה, עד אשר הוא חושף, בכישוריו האופייניים, כת דתית נסתרת שמקורותיה במצריים, בעלת מיקדש בצורת פירמידה שבו עורכים פולחנים מצמררים. כשאין איש, מלבד ווטסון ובתו הצעירה של מדען שנרצה, כדי לסייע בידיו, יוצא הולמס להילחם ברשעים, המשתמשים בכל מיני סמים מעוררי סיוטים.

כאמור, חלק גדול מן העיצוב של התמאורה ומן האפקטים המיוחדים הם ירושה של סירטי ספילברג קודמים, וכן גם



מכונת תעופה מאולתרת - פולחנים מצמררים

הגיבורים, שהם בגיל העשרה. לעומת זאת, אפשר להבין, כאילו בדרך אגב, מדוע נותר הולמס רווק מושבע כל חייו, ומניין נבעה נטייתו הטיבעית לסמים.

דרך אגב: מעטים טורחים להזכיר זאת, אבל בימאי הסרט אינו ספילברג, אלא בארי ליינסון, שהבטיח דברים מקוריים יותר בדיינר ועבר אחרי-כך להימורים בטוחים יותר בעזרת רוברט רדמורד בטוב מכולם.

